Το μυστικό που ξέραμε (ΣΩΚΡΑΤΗ ΤΣΙΧΛΙΑ)

Date : 11 Μαΐου, 2006

Δεν νομίζω ότι υπήρχαν πολλοί που στ' αλήθεια εξεπλάγησαν με τα κωμικοτραγικά γεγονότα στα οποία πρωταγωνίστησαν οι πρωταθλητές Κεντέρης και Θάνου. Από τα δημοσιογραφικά γραφεία ώς το τελευταίο καφενείο παραμεθορίου χωριού γνωρίζουν οι Ελληνες. Και στον υπόλοιπο κόσμο γνωρίζουν. Ξέραμε καλά ότι πρωταθλητισμός και ντόπινγκ είναι σφιχταγκαλιασμένα σε ένα χορό που συχνά καταλήγει στον θάνατο. Το ξέρουμε από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου, τότε που ο «σοσιαλισμός» και ο «καπιταλισμός», πριν δώσουν τη μάχη στο ταρτάν, στον υγρό στίβο και στο χορτάρι, κέρδιζαν ή έχαναν τους αγώνες στα εργαστήρια με τις ουσίες. Ξέραμε και ξέρουμε ότι το θέμα δεν είναι ποιος αθλητής ντοπάρεται, αλλά ποιος θα πιαστεί και ποιος όχι. Ξέραμε και ξέρουμε ότι, μέχρι πριν από λίγο καιρό τουλάχιστον, οι «δρομείς» του αντιντόπινγκ κοντρόλ βρίσκονταν συνήθως ένα βήμα πίσω από τους «γιατρούς» που «έφτιαχναν» τους αθλητές. Ενα μεγάλο κομμάτι των τρισεκατομμυρίων που τζιράρει η αθλητική βιομηχανία, ανθρώπων, ονείρων και ειδών, πήγαινε στην έρευνα και στην εξέλιξη των «χημικών βοηθημάτων». Στην ολέθρια αυτή σύμβαση παίρνουμε μέρος όλοι: θεατές, πολιτικοί, πολυεθνικές, Αθάνατοι και οι κακόμοιροι οι αθλητές, πρώτο και τελευταίο γρανάζι μιας μηχανής μάταιων επιδόσεων. Ενός ανθρωποφάγου πολιτισμού που κυνηγάει μετά μανίας τα ρεκόρ, ιδίως όταν είναι κάλπικα... Δεν είναι μόνον οι αθλητές ντοπαρισμένοι, είμαστε όλοι. Αλλοι με το κέρδος, άλλοι με τη νίκη, όλοι με το ψέμα... Το μεθύσι του «παντοδύναμου» ανθρώπου που ξεκίνησε στις αρχές του περασμένου αιώνα, κρατάει ακόμη. Μέσα σε αυτήν τη ζάλη, το διαρκές σπάσιμο των ορίων, αυτή η παρανοϊκή κουλτούρα του απόλυτου ανηλεούς ανταγωνισμού ήταν η λαχτάρα και το καμάρι όλων μας. Των σπορκάστερ που ούρλιαζαν, των θεατών που ζητωκραύγαζαν, των παραγόντων και των προπονητών που παρασιτούσαν και των πολιτικών που έσπευδαν να κλέψουν λίγο από το φως των αθλητών. Ωστόσο, φαίνεται ότι τα ανθρώπινα θύματα του ντόπινγκ, που πολλαπλασιάζονται ανησυχητικά τα τελευταία χρόνια, έχουν οδηγήσει τους πλέον σώφρονες από την αθλητική βιομηχανία και τους Αθάνατους να θέσουν σιγά σιγά τέλος σε αυτήν την αδιέξοδη ιστορία. Ισως το προχθεσινό συμβάν με τους δύο πρωταθλητές μιας διοργανώτριας χώρας να είναι μία σαφής ένδειξη.

Εάν υποθέσουμε ότι ως διά μαγείας αίφνης σταματούσε για όλους το ντόπινγκ, τι θα συνέβαινε άραγε; Τίποτα εκτός από τον «θάνατο» των ρεκόρ που έτσι και αλλιώς τα τελευταία χρόνια είναι στάσιμα. Ο συναγωνισμός, ο αγώνας, το πείσμα, τα σωματικά προσόντα, η ευφυΐα και η τεχνική των αθλητών θα πρωταγωνιστούσαν και πάλι. Απλώς ο πήχυς θα κατέβαινε στα ανθρώπινα μέτρα. Υπάρχει σοβαρός λόγος να

τα ξεπεράσουμε;

(Πηγή: "Καθημερινή" 14-8-2004)